

Η χάρις που άφησε ο γέρ. Αυξέντιος Γρηγοριάτης πίσω του (Μοναχός Δαμασκηνός Γρηγοριάτης)

/ [Πεμπτούσία](#)

Κάτω στον αρσανά ένοιωσα μεγάλη πνευματική ελευθερία, τόσο στην ψυχή μου όσον και στο σώμα μου, καθώς και πολλή ελάφρωσι στην παμμίαρη κεφαλή μου. Αφού μπήκα στο καΐκι, ένοιωσα και αισθάνομαι μέσα μου κίνησι, πήδημα και άλμα ανατατικό.

Προχωρώντας το καΐκι προς τον προορισμό μου, η καρδιά μου δούλευε σαν μηχανή αεροπλάνου. Δύναμις νοερά εκινείτο στην καρδιά μου με χαρά και ευφροσύνη. Σκιρτήματα μεγάλα και με άλματα ανατατικά, ορμούσε το πνεύμα μου ωσάν να ήθελε ν ανέλθη στα ουράνια. Αναλογίσθηκα καθ' εαυτόν και είπα: «Άρα γε αυτή να είναι η νοερά προσευχή; Αλήθεια λέγω, δεν εκατάλαβα πότε έφθασα στον προορισμό μου. Εβάσταξαν αυτά τα πνευματικά σημεία 5-6 ώρες και μετά τα έχασα χωρίς να πάρω χαμπάρι.

Αυτά θέλουν μεγάλη πείρα, αυστηρή νήψι και προσευχή και ψυχή πολυόμματη, για να μπορέση κανείς να τα παρακολουθήση. Εγώ ως ασθενής και άσωτος στην ψυχή δεν το πήρα είδηση πότε έφυγαν. Από τότε, από την αμέλειάν μου και την ραθυμίαν μου, δεν ξανάνοιωσα τέτοια πνευματικά πράγματα.

Κατάλαβα όμως, ότι όλα αυτά ήταν χάρις του πατρός ημών Αυξεντίου, για να μας πληροφορήσει ο Θεός, ότι όχι μόνον εσώθη ο Γέροντας, αλλά και παρρησίαν εύρε στον Θεόν και ίσως να έλαβε και τον στέφανον της αγιωσύνης. Τούτο βέβαια εγώ δεν το γνωρίζω, ο Θεός το γνωρίζει.

Λοιπόν ήταν πνευματικά δώρα για να μας δώσει ο Θεός θάρρος λέοντος και πίστι ζώσα και θερμότητα, να αγωνιζώμεθα σαν πνευματικοί πήκτες και αθλητές και γενναίοι και ανδρείοι στρατιώτες. για να ποθήσουμε τον υπεργλυκύτατον και απειροαγαπημένον μας Ιησούν, τον Κυριον και Θεόν μας.

Εάν λοιπόν, εγώ ο βορβοροπαμμιαροβδελυγμένος, παναμαρτωλός και πανακάθαρος, το κέντρο του Άδου και της αβύσσου, αξιώθηκα αυτή την σύντομο χάριν από τον π. Αυξέντιο, πόσο μάλλον οι Πατέρες αυτής της Μονής θα αξιώνονται πολλής χάριτος, εάν έχουν πίστι σ αυτόν;

Είθε λοιπόν όλοι οι Πατέρες της Μονής, ν αξιωθούν αυτών των πνευματικών σημείων που αισθάνθηκα εγώ η αυτοαπώλεια και όχι μόνο αυτά, αλλά και μεγαλύτερα και υψηλότερα από ταύτα και μόνιμα με τις ευχές και πρεσβείες του Οσίου πατρός ημών Αυξεντίου. Αμήν”.

Μια άλλη φορά ήλθε στην Μονή μας, ο γνωστός σε όλους νεαρός Γεώργιος, ο οποίος υπέφερε επί χρόνια από ακάθαρτα πνεύματα. Τον έβαλα να κοιμηθή στο δωμάτιο, όπου άφησε την εσχάτη αναπνοή του ο Γέρων Αυξέντιος. Του εξήγησα μάλιστα ποιος εκοιμήθη τον αιώνιο ύπνο στο κρεβάτι αυτό.

Ο Γεώργιος διεπίστωσε την εξής διαφορά, την οποίαν με αμηχανίαν μου εδιηγείτο: «Όταν ξάπλωνα στο άλλο κρεβάτι, (τα κρεβάτια εκεί ήσαν παντοτε δύο), πειραζόμενοι φοβερά από τα δαιμόνια, ενώ όταν ξάπλωνα στο κρεβάτι του Γερο Αυξεντίου, παραδόξως ήμουν πολύ ειρηνικός».

Μετά την κοίμησι του Γέροντος, ήλθε στην Μονή μας, ως προσκυνητής ένας ευλαβής διανοούμενος Χριστιανός από την Πάτρα. Έμαθε για την κοίμησι και τις αρετές του Παππού. Τότε και αυτός με την σειρά του, απεκάλυψε ενώπιον του Ηγουμένου της Μονής μας, ότι όταν προ ετών είχε έλθει με συνοδεία αδελφών ως προσκυνητής στην Μονή, συνάντησε τον κοιμηθέντα αδελφό στο θυρωρείον της Μονής.

Τον ερώτησε πότε ημπορούν να προσκυνήσουν τ' άγια Λείψανα. Έσκυψε να πάρει την ευχή του, καθώς και οι άνθρωποι της συνοδείας του. Πολύ τούς παραξένευσε το γεγονός, ότι το χέρι του Γέροντος Αυξεντίου ευωδίαζε σαν άγιο λείψανο. Την ίδια ευωδίαν αισθανθήκανε οι αδελφοί μόνο σε άγια Λείψανα και όχι σε ζωντανό άνθρωπο. Θαυμαστός λοιπόν ο Θεός εν τοις Αγίοις αυτού.

Πιστεύω ότι θα υπάρχουν και άλλα σημεία, τα οποία σταδιακά, εάν είναι θέλημα Θεού, θα αποκαλυφθούν. Το γεγονός είναι ότι ο Γέρων Αυξέντιος, επέτυχε του σκοπού δια τον οποίον ήλθεν επί της γης και εξήλθεν εκ του κόσμου. Και αυτός ο σκοπός είναι η Θέωσις, η αιωνία ένωσις με την Αγία Τριάδα.

Είθε και εμείς με τις δυνατές πρεσβείες του μεγάλου ασκητού Γέροντος Αυξεντίου, ν' αγωνισθούμε και να επιτύχωμεν του ποθουμένου δια να χαιρώμεθα μετά των αγίων και δικαίων εις αιώνας των αιώνων. Αμήν.